

๑ สิ้นค้ากระทรวง
 อามอบนวมดั่งเมล็ดอง
 โมเตลอุดคราบเหลือง
 สังเวชโคราชไอ
 เต็มเมือง
 ย่านตลาด
 แดงแดด
 อนิจจา ฯ

๑ ขอบคูเมืองสดาน
 เติงเครื่องบินทวนหิน
 อนุใหม่ยกทัพดิน
 สังเวชโคราชไอ
 ดินเขิน
 อวกาศ
 ทาทด
 อนิจจา ฯ

๑ อาคารตระหง่านงาม
 ประหนึ่งกระทำการ
 ลูกหลานยาคูณหาร
 สังเวชโคราชไอ
 ค้ากระบาด ยาแล
 อุกกาจ
 เก้าเจียะ เขยยา
 อนิจจา ฯ

๑ ผู้ก่อกองร้ายเล่า
 ทิดเทือกเขาพงพนา
 ตงเข็นเบ็ดยงไฟ
 รัชกาลทหาสะท้าน
 แรงไฉน
 ย่านบ้าน
 งามละยา
 พระฤทัย ฯ

๑ รัลลี้คักทองท่ง
 ตาบยาแกว่งมือไกว
 ตระหนกคักตองคิต
 วางกับกลซ่อนลอม
 ส้มฤทษ
 เห่หอม
 ตอคัก
 รอมมันเล่นมัน ฯ

๑ สดับข่าวเมืองมอดใหม่
 ลูกเด็กเล็กแดงคัลย
 เศษมนุษย์ส่วนหนึ่งเอา
 คอระยาเคียดแค้นชง
 พระเพลิงเผา
 โคกชง
 ใจออก หากยา
 ส่วนเดียว ฯ

๑ คนตืดเดือตรอน
 ตตาตเรียวลง
 ขนปกบักรักษา
 ซอว่าเบญไห
 เทวดา บาปยา
 ต้าได้
 เปรอดุช
 ย่อมเกษม ฯ

๑ ยิงแกกขงตอง
 หลงวัดถูกระตันแอม
 ดิบชาติกุศลพิง
 ยิ่งกว่าดาวร้ายพอง
 รมัตระวัง ตัวยา
 โอิชตอง
 ดิบชาติ
 ฆานดวง ฯ

๑ ขนาดตมอมมตครม มรรคา
 ไฟถูกรอบอาณา เขตแคว้น
 ไฟในกัณฐปราคา กฏอยู่
 ทวนทบทหลังเหมือนเม่น เมื่อยรอยบีปลาย ๆ

๑ ตามย่ำจากจับได้ ฉันทิต
 ไฟถูกลูกเป็นไฟ รุมร้อน
 ลูกแล้วย่อมบวรลย ไปทั่ว
 อายนะ อพยพตอน ลูกเคาหนีไฟ ๆ

๑ ถวนหน้าตองประทุกหน้า ไปดับ
 คนละไม้ละมือจับ ล่าศัตรู
 บังเอิญออกนาคลับ หมดบ่อ
 หมอบ่อหมดเชิงกู่ ย่ำแก่ได้ใหม่ ๆ

๑ จะเขียนอีกหมึกหมดแล้ว ลาละหนอ ย่าหนอ
 นัตเสพข่าวจะคุณหมอ ผึ้งชะโนน
 ผิดนัดหนอยหมอรอ หมอดู
 จาก...หลักเมืองหัวโล้น ต่อท้าย...คิดถึงและถวิลหา๑ชะ๑

นานาสังวาส

๑ เจาบงคืบขาเขยนกวนพนธ
 ต่อว่าว่าสัปคนไม่เหมือนก่อน
 ชะ, เจ้าเด็กเฟิงชนหน้าแข่งองอน
 ช่างขอคชอนยุงชิงเสยจริงเจียว

ข้ากำลังเสพสบายในอังกวาง
 ทิ่มกลางสังัดเหงาและเบลาเป็ดยว
 กระทิงเปรี้ยวแก่ไปก็ไม่เปรี้ยว
 ช่างงาเดยววันหนึ่งเหลือครึ่งงา

เอาเถอะเมือชอกเขยนให้
 เอาใหม่เอาอย่างนกนตกว่า
 นึกอะไรกร่ายลกษณอกษรา
 อยามาว่าสับหลังกแลวกัน

๑ ข้าเห็นงานพวกเจ้าจัดทำแล้ว
 เหมือนเห็นแก้วลอยร่วงจากสวรรค์
 ฉายแววทงกลางคืนกลางวัน
 เสียนิดเดยวดุดันกันเกินไป

ความรักเหมือนไฟดำรับใหม่
ไฟที่ดวงฟงได้ไม่ได้ฟง
ความรักมกถอดความตออง
ทงทแอบคตตงเมอลบตา

ความรักเหมือนขุนเขาไม่เคยเขยอน
ความรักเหมือนกบแซกแปลกเปลี่ยนหน้า
ความรักปราศซึ่งกาลเวลา
ไม่มีสิ่งใดมาจ้องทำลาย

สำหรับเจ้าเป็นชายควรวโรกซุม
ความเป็นหนุ่มมากเมียไม่เสียหอย
ตายโกลมากถากอตรอยเมยตาย
ขอแสดตงความเสี่ยตายในความรัก

สำหรับเจ้าที่เป็นอดตเพศ
ความรักเป็นเหตุควรวรระหนัก
ความรักนนไม่เหนอยเท่าไรนัก
เพียงรูกถนอมนวลสงวนตัว

อัยารอนรานแรงจิตตวิสัย
เทยวเรไปเรมาเหมือนหาผัว
ไม้คักกลองคักออย่าไปรว
ถูกเบ็ดไปแทงถวจะตงคลาน

๑ ตอนไปจะรำลึกเรื่องศึกษา
พวกเจาลวนหน้าตาตงตงาน
ระวิกกรระวนรณยมนชาน
เห็นแลวกถ่งสารอญครามครัน

ใครได้เรียนอุดมคักชายอมหน้าใหญ่
ตมปรารธนาหัวใจเคยใฝ่ฝัน
คันนตเดยวถ่มมากกวาคันนคัน
เป็นเทวดนัถนถ่นกเด่นกวาเทวดา

จริง, เป็นว้ยไม่รูกคความผิตชอบ
มคนปลอบโยนมากกว่าคนตา
ซาเซอเจาคงรูกนาพิกา
นนแหละเครองมอซาแลเช่นเรา

ถามจริงจริงด้วยวาจาประสาส์น
มองเห็นทางวิบัติบ้างหรือเปล่า
ต้องกระຈกจับหัวไม่เห็นเงา
ความรูสึกของเจ้าเป็นฉนั้นใด

คนไม่ได้เกิดมาเพื่อสัมผัส
วิชาไหนจริงบ้างไหม
เอาง่ายง่ายดีจจะในหัวใจ
เจ้าเคยจับมันได้หรือยัง

เราจะยืนอยู่อย่างไรในวัน
เราจะตายอย่างไม่มีควมหวัง
ควรหรือเราจะตายอย่างพ่ายพัง
ตายในวัยทงทงไม่ควรตาย

เจ้าได้ขอเรียนมหาวิทยาลัย
เดี่ยวแรงจบออกไปไรควมหมาย
เรียนอะไรไม่รู้ไม่น่าอาย
แต่ไม่врรรุณคล้ายการฆากัน

ฆ่าตัวเอง ฆ่าพ่อ ฆ่าแม่
ฆ่าแม่กระทงเพื่อนผู้รังสรรค์
ในที่สุดก็ฆ่าสถาบัน
ไม่ฆ่าถึงวัน...ชาติย่อยยับ...

๑ โทสะจริตฆ่ากล้าเดี่ยวแล้ว
แรงเกินแก้สามประการมาดาดับ
ยันทบประคูนรกไม้ตรีบ
และยันทหากจะหับประคูดอย ๑๖๖

แพะชิงชน

๑ แม่คุณหนอไม่ต้องกลัว
 พบหน้าพชกพรา
 พเป็นคนพลัดทาง
 แวะมาชอนากน
 ไดนาชนน้อยน้อย
 เหนอพมนออกทางตว
 ้หน้าแม่หอมดอกกรัก
 แม่ดอกกรักใ้ภา
 พเป็นเศรษฐีหลายบ้าน
 ด้กประเดี้ยวจะย่อน
 ไปกันเถอะไ้สั้ประตุ
 ้จบนานาเดี่ยวหลายจอก

๑ ลาละหนาแม่หนา
 ไปกับกนกเงง
 ๑ เดียวพอพเนอนุม
 ้ฉนมโกเจ้าเนอ
 ้นังโกเยยของฉน
 ้แต่ใจสู้้อยู้อย

แม่ทูนหัวหนออย่าเพอกลา
 จะยังง
 มาพบแม่นางกลางฉน
 ้หนอยไ้ใหม่
 ้เห็นจะค้อยยงชว
 ้หลายถวยตะไล
 ้ถ่ามถ้อกคองเอยอ้าลา
 ้บ้านไ้
 ้มีทรพยศถงคารหลายบอ
 ้มาใหม่
 ้ไอ้โกอยู่ลายตอก
 ้ทาจะชนใจ
 ้ไปไอ้กลาดควแกง
 ้ชนโก
 ้เดยวพอพหนุมบ้านหนอ
 ้อย่าเพอไป
 ้แม่มันจะไมม่เดย
 ้ไม่กลัวใคร

หยังไ้สั้ประตุ
 ้หรือมนจะสั้นงเยย
 ้โหมนตกนตลั้กตง
 ้ไอ้โหนแพะจบตอน
 ้หรือโก้แพคนไมม่แพ
 ้เจ้าของโก้ตกน

๑ หนอยแม่มาอวดโก้
 ้จะปลอยไอ้สั้ประตุ
 ๑ เอย ไอ้โก้สั้ประตุ
 ้มึงจะแพโก้ตวเมย
 ้ดูหนาแม่ทากินนา
 ้เดยไอ้คุดยวเพอย
 ้ปลอยเข้าไ้ไ้กนอง
 ้โก้พมนคงอยากชน

๑ เอย ไอ้สั้ประตุ
 ้จะตดเดยทงนา
 ๑ ไอ้คเนอพลเนอชนชนค
 ้นังโก้เยยแพ้ลปลก

ไอ้โก้ตวมูหนาเพลย
 ้ของฉนไ้ทว
 ้ลองกำล้งกนคุดยีกอน
 ้คูนโก้
 ้จะลองยกเยยยกยัน
 ้กยงไ้
 ้วันจะตโก้คุด
 ้ล้งไป
 ้มึงตองสู้นงโก้เยย
 ้ไปไมม่ไ้
 ้นามันยงไ้หลดลงเดย
 ้กว่าโก้ใคร
 ้ดูมันพองชนชน
 ้ชนลุดชนถึงใจ
 ้ถ่ามึงไมม่สู้โก้ปลา
 ้กูไมม่เอามึงไป
 ้เดินหัวรอชยิก
 ้ไอ้คุดงนอนตอลาย ๑ ๖๖๖

ถึงนักเรียนประชาสัมพันธ์รุ่น ๙

๑) ตุกรนักรศึกษาประชาสัมพันธ์

เมืองสยามน่านกว้างใหญ่

ทุกกลุ่มชนล้วนคนไทย

เป็นผู้นำหัวใจอันใหญ่โต

เธอเป็นนายตำรวจนายทหาร

เป็นข้าราชการชั้นโท

เธอเป็นผู้มีโมโหโทโส

มีโทษจริตเป็นนิสัย

๑) อำนาจเหมือนน้ำได้ในถวยแก้ว

ใช้หมดแล้วเพิ่มมากขึ้น

บริวารเวดเผ่าสักเท่าใด

จะประคัมประคองได้เป็นไม่มี

อำนาจคืออารมณ์แฝงคมสอง

จะใช้ต้องคำนวณให้ถวนถี่

อย่าตกเป็นขาคความกาล

จำความชอนให้สำคัญ

๑) ทุกคนเป็นสิ่งมีชีวิต

รู้สึกชอบเหมือนกัน

ทำอย่างไรจะประชาสัมพันธ์

ให้คนเหล่านั้นได้รู้

ว่าสยามเมืองคึกคักตรา

มีพระพุทธศาสนาเคียงคู่

มีพ่อ มีแม่ มีญาติ มีครู

ความดีกมอยู่ในใจคน

๑) วิชาการประชาสัมพันธ์นั้นไม่ยาก

ถ้าเธอขอมลำบากแล้วฝึกฝน

โดยหัดประชาสัมพันธ์กับตน

อดทนเอาชนะใจตัว

เธอเป็นคนคิดคนหนึ่งแล้ว

โลกนี้ก่ลดแถวคนชั่ว

นักประชาสัมพันธ์ไม่ใช่คนเขลาเมาแก้ว

จะเป็นบัวใต้น้ำก็ตามใจ ๑๗๖๖

๑๕ ธันวาคม

๑ เดินค้อมกลับบ้านอย่างใจหาย

แอบทักทายคนใหม่ทุกต้น
 สัตอากาศบริสุทธ์เกษมสัน
 คิดถึงคนที่เพิ่งจากมา
 คิดถึง คิดถึง และคิดถึง
 รักที่สุด...สุดซึ้ง...จึงมาหา
 ไปหาใครก็ได้ในโลก
 ทุกคนยิ้มรับ

๑ ขอบใจเหลือเกิน... ด้วยดวงตา
 ถ้าแมนไม่ปรารถนา... จะลากลับ
 ชีวิตน้อยนอยนอยขอมขอมขยับ
 มันกล้าดีอยู่ในหัวใจเธอ.....
 รักเธอคนเดียวในโลก
 สุขหรือโศกจะเคียงคู่อยู่เสมอ
 มันอยู่คนเดียวมันแอบละเมอ
 หลงเพื่อว่าเธออยู่ใกล้มัน

๑ มันทักตนไม่แกชวย

จุมพิตดอกถั่วขาวด้วยหัวใจมัน

ตนนคน โนนและตนน

มันถามว่ามันเป็นใคร ?

ความคิดสับสนกระเซ็นล้าต

ขาระงับประสาทตอบได้ไหม ?

มันเหยียดเขย่งดวงศวรรคันไม่ไกล

นรกก็อยู่ไกลแคเออมมื่อ

๑ ในโลกนี้เอาอะไรก็เอาได้

กระดิกดินไหวไหวยากนักหรือ

หัวใจหนึ่งมันเอาความซื่อซื่อ

แล้วโยความซื่อมารังแก ?

มันท้อมถามมันตอบไม่ได้

หลีกอำลาตนไม่ซบตักแม่

ลูกแม่เกิดมาเพื่อจะพ่ายแพ้

ให้แก่คนคนเดียวหรืออย่างไร ?

โศลกที่ซุกข้างซิบ

หมายเลข ๑ : เมรัยลิขิต

๑ เมรัยปลุกให้ชายหนุ่มเป็นพระเอก

แล้วก็เศกให้เป็นผู้ร้าย

อีกไม่กับต่อมา

ภรรยาก็เป็นหม้าย

หมายเลข ๒ : ความเปลี่ยนแปลง

๑ คนสองฟากฝั่งตะหากที่เปลี่ยนไป

เจ้าพระยาสิยังไหลอยู่คงเดิม

หมายเลข ๔ : กามวิธ

๑ ระหว่างคนหนุ่มมาก

สุครุทพปากนึ่งเสี้ย

สองต่อสองพลีสัจน์ให้จงหนัก

ไม่นานนักจะได้เมีย

หมายเลข ๕ : คำตอบ

- ๑ ชีวิตนี้ปรารถนาอะไร
- ปรารถนาหัวใจทั้งสาปสาว
- ปรารถนาเด็ดดวงดาว
- ปรารถนาคราบคาวโสเภณี
- ปรารถนาในน้ำอมฤต
- ปรารถนามหานันทิตเหมือนพี
- ปรารถนาเลวทรามฤทภูมิ
- ข้าไม่มีคำตอบไว้ปอบใคร

หมายเลข ๖ : ดอกดินทม

- ๑ ล้นทมล้นลมล่อต่อไป
- หัวใจคนทวนไหวไปปล่ปลิว

หมายเลข ๗ : ความรัก

- ๑ ดูกรนางผู้เป็นหญิงสาว
- คราบคาวนางหอมจนใจหาย
- รักแล้วไม่ตระบัดสัตย์นาย
- ถึงที่ตายจะมาตายใกล้ใกล้นาง

หมายเลข ๘ : งาน

- ๑ งานทุกงานมิใช่ยอดเศวตฉัตร
- เป็นเพียงความถนัดอย่างหนึ่ง
- ใครก็ได้ทำอะไรแล้วขานขึง
- ค่าของงานเข้าถึงเท่ากัน

หมายเลข ๑๐ : ความผิดของพระเจ้า

- ๑ พระเจ้าสร้างมาด้นักทนอ
- ให้ผู้ชายรูปหล่อให้ผู้หญิงรูปสวย
- พอสร้างเสร็จก็กระซิบเสียงสนั่น
- แจ้งจงสืบพันธุ์กันด้วย ๑ พระเจ้า

ชายสยาม

เป็นหนังสือรายสัปดาห์เดือน
กำหนดวางตลาดทั่วไป ๒๕ มกราคม ๒๕๑๒

ชายสยาม

จะลอยชายในวันนั้น

หนุ่มหน้าสาวสวยทุกสกุลนาม ผู้เป็นที่รักแห่งเรา
คุณจะใจดำไม่ซ้อ ชายสยาม อ่านเขียวหรือ?

๒๕ มกราคม ๒๕๑๒

ชายสยาม

วางตลาด

สนนราคานุ่มนวล

ชายสยาม

มีชีวิต จิตใจ วิญญาณ
และอยากอยู่ใกล้คุณเหลือเกิน

พิมพ์ที่ กรุงเทพมหานคร ๑/๑ ถนนราชบพิธ พระนคร โทร. ๒๕๙๑๗
นายจุมพล เศรษฐพงศ์พันธ์ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา ๒๕๑๑